

10. Hagel

Vandaag komen we de Flintstones tegen. We treffen hun afbeeldingen aan op uithangborden langs de weg, op posters die op lantaarnpalen geplakt zijn of achter de ramen van restaurants. Fred, Wilma, Pebbles, Barney, Betty, Bambam en Dino staren je vrolijk aan. Ze nodigen je uit om een kijkje te komen nemen in het stentijdperk en hun avonturen mee te maken. In Bedrock City, de woonplaats van de Flintstones, wacht een fleurige oversized Fred Flintstone ons op. Hij houdt een welkomstbord vast met daarop: *'Yabba Dabba-Do! Means Welcome to you'*. Onze camping is pal tegen het attractiepark aan gebouwd. Kleurrijke afbeeldingen van de inwoners van Bedrock City versieren de muur die de camping van het park scheidt.

Ons dagritme wijkt enigszins af van andere vakantiegangers. Om de hitte enigszins voor te zijn, staan we om half vijf op. Toch voelt het vreemd dat onze fietsdag er nu al op zit en dat we al voor de middag op de camping aankomen. Er staan veel kampeerders, maar het terrein is verlaten. De bewoners van de campers, caravans en tenten zijn op pad gegaan en zijn nu vermoedelijk aan het genieten van de Flintstones, van de Grand Canyon of het nabijgelegen Flagstaff.

De camping ligt pal tegen de doorgaande weg aan, highway 180, en heeft voornamelijk zonovergoten plekjes. Het terrein zindert in het zonlicht en ademt een intense hitte uit. Er staan slechts een paar armzalige bomen. Onder een daarvan zien we wat schaduw. Deze plek eigenen we ons toe. We zitten pal tegen de kleurige afscheidingsmuur aan en worden aangestaard door de meer dan levensgrote ogen van Pebbles en Bambam. De muur zal ons, zo hopen we, later op de dag ook nog van wat schaduw voorzien. Ideaal is het niet om hier de hele middag door te brengen, maar als fietser heb je niet altijd veel keus. Nog 85 kilometer doorfietsen tot Flagstaff waar de volgende overnachtingsmogelijkheid is, zit er gewoon niet meer in.

Het is nog bloedheet, te heet om de tent nu al op te zetten. In het minimale reepje schaduw dat ons boompje werpt, eten we onze lunch. Plotseling wordt het bewolkt en donker om ons heen. Voordat we goed en wel in de gaten hebben wat er staat te gebeuren, barst het geweld los. Een hevige plensbui met veel windstoten teistert de camping. We hebben nauwelijks de tijd om wat spullen in veiligheid te brengen. Niets bijzonders denken we dan nog, het is gewoon weer een kortstondige *afternoon shower* die snel weer overwaait en uiteindelijk wat verkoeling zal brengen. Maar deze keer verloopt het niet volgens het standaard patroon. De heftige regenbui houdt lang aan en gaat vervolgens over in een enorme hagelbui. Hagelstenen zo groot als knikkers vallen met nietsontziend geweld en in angstwekkende hoeveelheden uit de lucht. We zijn in het hagelstenentijdperk beland. De wind gaat stormachtig te keer en neemt rücksichtslos alles mee wat op zijn pad komt. Vanuit het dichtstbijzijnde gebouwtje, het herentoilet, slaan we dit alles gade. Het heeft inmiddels zoveel geregend dat de camping langzaam aan het vollopen is, driekwart van de camping staat blank. Het lijkt wel een zwembad. Dan wordt het even droog, niet langer dan een minuut of tien. Een tweede bui geeft de genadeklap. We zien tenten die volledig in een waterbad komen staan, drijvend en klotsend op hun grondzeilen. We zien luifels die kapot gewaaid zijn, tenten die half of helemaal zijn ingestort en caravans of campers die nagenoeg niet meer te bereiken zijn, zo hoog staat het water. Ook de toegangsweg, het pad naar de winkel en de uitgang, staat blank. Dit zijn extreme, maar vermoedelijk lokale, hoosbuien die toevallig vandaag de omgeving van Bedrock City teisteren.

Uren hebben we in het toiletgebouwtje doorgebracht, het overdonderende schouwspel gelaten en met lede ogen aanschouwend. De rest van de middag brengen we door met het drogen van nat geworden spullen en het enigszins bij elkaar rapen van kampeerspullen die bij tenten of caravans hebben gestaan maar weggewaaid zijn en verspreid zijn geraakt over de hele camping. Kleding, schoenen, serviesgoed, pannen, stoeltjes, speelgoed, schoonmaakspulletjes, een enorme hoeveelheid natte en kapotte spullen vormen de stille getuigen van het noodweer. Het water zakt snel, een uurtje later zijn er nog slechts enkele verdwaalde plasjes te zien.

Voor ons is het leed geleden. De plek bij de muur waar we onze spullen hebben neergezet, blijkt een van de hoger gelegen en drogere plekken van de camping te zijn. We kunnen ons

tentje gaan opzetten. Voor anderen begint het verhaal nu pas. Een voor een komen de kampeerders terug van hun dagbesteding. Het terrein oogt bedrieglijk normaal. De meeste mensen hebben geen flauw idee wat zich eerder die middag heeft afgespeeld. Natuurlijk zien ze de rotzooi, de natte, kapotte en verwaaide kampeerspullen en een enkele ingezakte tent. Maar het duurt even voordat het doordringt dat zich hier ter plekke stormachtige taferelen hebben voltrokken en dat de onherkenbaar geraakte spullen misschien wel hun eigen spullen zijn. Overal gaan mensen aan de slag om de schade op te nemen en hun eigendommen te herstellen. De camping is al snel een en al bedrijvigheid.

Met name degene die een tent hebben staan zijn gedupeerd. Zo ook onze overburen. We bereiden hen een beetje voor. Onbewogen horen ze ons aan. Het lijkt alsof ze het niet kunnen bevatten. De ellende wordt pas duidelijk als ze de tent binnengaan. Enkele minuten later halen ze de tent haastig leeg en laden ze alles op hun pick-up truck. Behalve tassen en zware, kletsnatte katoenen slaapzakken, komt er ook een groot tweepersoons matras uit de tent. Het is een comfortabel dik matras dat misschien wel van hun bed thuis afkomstig is. Nu is het doorweekt en zeker voor langere tijd niet meer bruikbaar, als het al droog te krijgen is. We kijken ontdaan toe hoe het kletsnatte matras bovenop de bagage gebonden wordt. De druipende tent volgt. Zonder een woord vertrekken de burens naar elders.

Wat een bizarre middag. Het campingleed is voor sommigen het einde van hun kampeeravontuur. De ellende zorgt bij anderen voor verbroedering. Velen zijn in de weer om een ander te helpen de schade te herstellen. Wij, als getuigen van de gebeurtenissen, worden steeds opnieuw gevraagd het verhaal te vertellen. Pebbles en Bambam horen ons relaas geduldig aan. Hun grote kinderogen worden inmiddels bedekt door een lange schaduw.

Verblijf in Bedrock City.

Canada en VS: van Vancouver via de Canadese en Amerikaanse Rocky Mountains naar Mexico. 1995.

